

РЕШЕНИЕ

№ 20567

гр. София, 15.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова
Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2858** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисия за противодействие на корупцията (КПК) срещу решение № 5490/19.12.2024 г. постановено по НАХД № 8144/2024 г., НО, 96-и състав, Софийски районен съд (СРС), с което е отменено наказателно постановление (НП) № КПК-НП-74/10.05.2024 г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията. С отмененото НП на Н. А. Н.- М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв. на осн. чл. 115, ал. 1 от ЗПК за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон. Касационният жалбоподател счита, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че следва да бъде приложена разпоредбата на пар. 4 от ПЗР на ЗПК, тъй като по отношение на административнонаказаното лице е налице промяна в условията и реда за подаване на декларации. Посочва, че кръгът на задължените лица, които са включени в Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество (в сила от 06.10.2023г.) е запазен и прецизиран, като са добавени изцяло нови категории лица, имащи публични функции или правомощия по разходване на публични средства. Счита, че за лицата, които за първи път попадат в обхвата, възниква задължение да подадат декларация за имущество

и интереси; макар Н. А. Н.- М. да е подала встъпителна декларация, това е станало пред органа по назначаване, а не пред КПК, поради което следвало да подаде и пред Комисията. Иска се от съда да отмени оспореното решение и вместо него да се постанови друго, с което процесното НП да бъде потвърдено.

Касаторът, в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- Н. А. Н.- М., редовно призована, не се явява и не се представлява. В писмени бележки излага становище за неоснователност на касационната жалба. Твърди, че материалният закон е приложен неправилно от административно- наказващия орган. Счита, че за нея не е било налице задължение за подаване на декларация на основание чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК, тъй като тя е заемала длъжността от предходен момент. Претендира разноски.

Представителят на СГП дава заключение, че решението е неправилно и касационната жалба следва да бъде уважена.

Административен съд София – град, I - ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния 14-дневен срок. Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна СРС е приел, че едноличен собственик на капитала на „Диагностично-консултативен център 1- Габрово“ ЕООД е [община], а Н. А. Н.- М., назначена с Решение № 014/15.02.2000 г. на Общински съвет Г. е негов управител от 15.02.2000 г. до момента.

С писмо с вх. № КПК-4712/08.05.2024 г. от [община] до Председателя на Комисията за противодействие на корупцията е подадена информацията относно това, че Н. А. Н.- М. заема публична длъжност и е задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 50 и т. 51 от ЗПК. На 08.03.2024 г. същата подава до Комисията Декларация за имущество и интереси по чл. 49, ал. 1 т. 2 от ЗПК. На същата дата св. Д. С. извършва проверка в информационните масиви на Комисията и установява, че Н. А. Н.- М. не е подала встъпителна декларация за имущество и интереси съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

Във връзка с установеното бил съставен АУАН № КПК-АУАН-ПР-1124/28.03.2024 г., в който е прието, че лицето било задължено да подаде такава декларация на основание чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, но към момента на издаване на акта такава не била подадена. Въз основа на АУАН административно- наказващият орган е издал обжалваното НП № КПК-НП-74/10.05.2024 г. за това, че Н. А. Н.- М., като задължено лице по чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК, в качеството ѝ на управител на „Диагностично- консултативен център 1- Габрово“ ЕООД, не е подала в едномесечен срок, считано от 06.10.2023 г. до 06.11.2023 г. встъпителна декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

При така установената фактическа обстановка, районният съд е констатирал, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи като при издаването им са спазени императивните процесуални правила относно тяхната форма и задължителни реквизити, съобразно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. За да отмени наказателното постановление СРС е приел, че към 06.10.2023 г. (датата на влизане в сила на ЗПК) Н. А. Н.- М. вече е заемала длъжността „управител“ на „Диагностично- консултативен център 1- Габрово“ ЕООД, както и че безспорно има качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, т. 50 ЗПК. Извел е извод, че с влизане в сила на този закон за нея не е възникнало задължение по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК, тъй като подаването на декларация по чл. 52, ал. 1, т. 1 ЗПК е дължимо в едномесечен срок от заемането на

съответната публична длъжност, а не от влизане в сила на ЗПК по отношение на лицата, заемащи такива длъжности от предходен момент. Заключил е, че Н. Н.- М. не е извършила нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК от обективна, респ. от субективна страна; материалният закон е приложен неправилно от актосъставителя и наказващия орган, което се явява основание за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, както и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Касационният съд споделя всички изтъкнати във въззивното решение аргументи за неправилно приложение на материалния закон. Съгласно чл. 52, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията (обн. в ДВ. бр.84/06.10.2023 г., в сила от същата дата - 06.10.2023 г.) лицата, заемащи публични длъжности, подават пред Комисията декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от заемането на публичната длъжност; 2. ежегодно до 15 май - за предходната календарна година или за съответния период от момента на встъпване в длъжност по чл. 6, ал. 1 до края на предходната календарна година, когато деклараторът е подал встъпителна декларация през предходната календарна година; 3. в едномесечен срок от освобождаване от длъжност.

Няма спор, че Н. А. Н.- М. е заемала длъжността управител на „Диагностично- консултативен център 1- Габрово“ ЕООД от 2000 г. т.е. преди датата на влизане в сила на ЗПК. Не се спори и че в качеството си на задължено лице по § 2, ал.1, т.3 от ДР на ЗПКОНПИ /заглавие, изм. ДВ. бр.84/06.10.2023г./ Н.- М. е подала встъпителна декларация, както и че регулярно е подавала годишни декларации за имущество и интереси, в това число на 09.05.2024 г. е подала декларация по чл. 52, ал. 1, т. 2 от ЗПК, тоест в законоустановения срок до 15 май 2024 г.

В настоящия случай приложение намира разпоредбата на § 4 от ПЗР на ЗПК, съгласно която „задължените лица, подали встъпителни декларации по реда на отменените разпоредби на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, не подават нови встъпителни декларации след влизането в сила на този закон. Те подават декларации при условията и по реда на този закон в сроковете по чл. 52 от ЗПК“. Към 06.10.2023 г. Н. А. Н.- М. вече е заемала длъжността „директор“ и за нея не е възникнало ново задължение за първоначално деклариране на имущество пред Комисията, при условията и по реда на новия закон.

С оглед изложеното, съдът намира, че не са налице твърдяните касационни основания, поради което обжалваното решение като постановено в съответствие със закона, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и предвид изрично заявеното искане, в полза на ответника следва да бъдат заплатени разноски в размер на 350 лв., представляващи адвокатско възнаграждение, съгласно Договор за правна защита и съдействие от 28.04.2025 г.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд София - град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5490/19.12.2024 г. постановено по НАХД № 8144/2024 г., НО, 96-и

състав, Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати в полза на Н. А. Н.-М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], общ. Г., сума в размер на 350 /Триста и петдесет/ лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.